

KRABICE OD BOT

Středa, 25 listopad 2020

Letos nám advent začal už v listopadu a tak hodně brzy přichází - období - prav na nejkrásnější - svátek dost lidí,

kteřím věkem, ano, ve Vánoce neslaví, nebo dokonce, ano je z nejkrásnějších - vod - neslaví. Ale mně tento čas nezkažte ani covidem - božstvem. Začínám totiž - klidem a následuje vězdoba. Domě si nanosím spousty větví - s jehličkami a z horních polic vyndám krabice s ozdobami.

Na okna a postupně celá byt. Vánoce smrkových větví - a postupně pečeného cukroví - směsí provoně - celá interiér a pronikne i na chodbu domu. Jako malá holka jsem provala věno - svátek v padesátých letech. To se nestála fronta na banány, ty tady neexistovaly, to se stála fronta na jablka jonathany. Bylo krátko po válce a moc toho k dostání - nebylo, a to, co se dalo na trhu koupit, tak na to jsme doma neměli peníze. Mám byla první vdova, která musela najít užití věci, ale nevěděla jak. Měla jenom máti - anku a jedině, co uměla, byly práce v domácnosti a později starost o děti. Hloupat nebyla, ale jako předláň - levačka nebyla ani jikovná na ruce a její - vzdání - já - v prvopočetku stařilo jenom na másto uklá - ze, nebo pomocně pracovnice v kuchyni. Práce se většinou dělají - ve skupinách a mám mála co dělat, aby nám zajistila alespoň zisk - potěby.

Podle toho vypadaly u nás doma i Vánoce. Děvky pouze praktické, hnusně vroubkované bavlně - punochy, májím upletené - d - sně - vě - robky, které jsem se styděla nosit, a nějaké kně - ka. Okolní - ozdoby, které zdobily smrček, byly spo - tané a nesměly se - st. Jako cukroví - se pekly hnusně - an - zov - sušenky. Po letech májím napadlo, ano by si je mohla zase zopakovat, když př - nám tak se s - grou tolik chutnaly. Rychle jsem - to vymluvila. Nechutnaly, ale nic jiného nebylo.

Přesto věchno sem se na Vánoce vědycky tě - jila. Ve svátek - m pokoji se zatopilo ve velkých litinových kamnech - žmusgrávkách, ve kterých se topilo pouze vějím, proto - koks nebyl k dostání - a byl drahý. Před kamna se slá - dovou má - kou, za kterou byly vidět plameny, jsem vědycky v podvečer zapadla do obrovského užití s vypětím - enou knihou. Když jsem ukořistila nějakou verneovku, nebo májiovku, tak to teprve byly ty správné - chvěle.

Mám chodila do práce a já měla věno - práci, př - dniny, př - es den jsem tedy musela do družiny.

Z družiny jsem, jak jenom to šlo, vědycky utekla. Ale z té věno - nikdy.

Tam nás chodilo jenom pár dětí, které rodiče neměli kam odložit a tak nám družině vyměly zábavu. Když nemrzlo, a tak se nestalo - kalo h - it u Vinohradské - vodárny, jezdily jsme bruslit až na Smě - chov, na umě - led na Mrázovce a

když napadl sná-h, tak sáhkovat do rážgráiku, nebo do Grábovky.

V dřině jsme vyráběly metázy z barevných lepicích papírků na stromek, hvězdičky z bílých oplatkových tobolek na prázky a pak těm zdobily dřinovou tědu. Věbec nejlepě byly návštěvy pionířského domu, vily v parku Grábovka, parku, která se správně jmenuje Havlíkovy sady. Tam jsme chodily do maličkého kina v suterénu, kde se promítaly americké grotesky. Sice se tam nemohlo slavít narození Ježíška, ale místo toho se slavil Nový rok s Jolkou a dádou Mrázem. Jako prckovi mi to bylo úmí, jak se to jmenuje, vždycky jsem se na to moc těžila..

Gráboho vila je jedna z nejkrásnějších pražských staveb, dvoupatrová podsklepená novorenesanční budova, s vnitřní i vnější vřzdobou v italském stylu. V těm sálech bylo dost másta pro vřtvárně, hudebně, páveckě, modelářskě, baletně-, sochařskě, pářodovně dně i sportovně-kroužky.

V pářzemě je veliká hala, obklopená společenskými mástnostmi a na ochozy v první patře vede široké reprezentativně mramorové schodiště. Obrovská smrk stál dole v hale a na pářce žijě schodiště byla pářidělná skluzavka. Tou jsme se klouzaly dolů k nohám dády Mrázě, která rozdělval děrky...

Vzpomínku na moje dětské Vánoce vyvolal návštěz jedné malé bráurky, kterou vydala Āeská pojišťovna ve spolupřici s Věejnou bezpečně- a nabídala děti k tomu, aby si nehrály na ulici, ale bezpečně jenom na hřmišti.

Tu jsem našla, když jsem věera balila děěiny knihy, která by si mála odvřzt. Byla v knihovně schovaná desětky let, od doby, kdy jsem ji jě dostala v Pinějku od dády Mrázě. Dnes ten děrek, bráurka a malé pastelky, máě pãsobit hodně smějně, ale mně tehdy zpãsobil obrovskou radost.

Spousty let už uplynulo od tě doby, kdy byl nedostatek těmá vřjeho a pářesto i dnes se najdou děti, stejně, jako jsem byla kdysi jě, s klěěm na krku, a tolik věěně i za malé děrek.

Pro takové děti vznikla iniciativa ĀžKrabice od botě (<https://www.krabiceodbot.cz/>).

Ani věs to nemusě- nic stěit, jenom tu krabici a nějakou tu hraěku, o kterou se věje dětě bude ochotně podělit.

Zapomeěme letos na to, že jenom malé děti jěitě vřě- na Ježíška a uděleje někomu radost.

Když neobdarujeme i někoho nezněměho na den, která by mála běět žitědrě, tak kdy jindy?

otevíráte si odkaz,

se otevře krabice, a vnujte při
drobnosti.

Uděláte jimi obrovskou radost!

Vaše DEERES